

[Socialministeren.]

Jeg skal tage anledning til nu at rykke for det svar, således at det kan indgå i det kommende udvalgsarbejde.

Jeg er glad for, at man fra alle sider har taget positivt imod forslaget om at forbedre taksterne og satserne i forsorgsloven og forhøje dem fra 85 til 100 pct. af folkepensionsbeløbet. Jeg vil gerne i den forbindelse sige til hr. Asger Jensen, at selve bedømmelsen i de sociale udvalg jo ikke ændres, fordi man sætter den højeste sats op. Det må stadig væk være de sociale udvalg, der foretager et skøn over, hvordan disse ydelser skal bevilges og i hvilke tilfælde; det, der sker, er, at man kan gå en tak højere op, end man kunne før.

Jeg er også tilfreds med, at man giver tilslutning til, at vi forbedrer bestemmelserne i de tilfælde, hvor der over forsorgsloven kan ydes støtte til hjem, hvor kvinden skal føde. Det er rigtigt, at vi kan give generelle ydelser, men der opstår alligevel en række situationer, hvor disse generelle ydelser ikke er tilstrækkelige, og dér er det, vi nu sætter ind, bl. a. — som hr. Diderichsen siger — over for de glemte grupper. Der er nogle dér, som vi skal have med, skal have løftet op.

I forbindelse med forslaget om en forbedring af mødrenes stilling blev fra flere sider rejst spørgsmålet om en forbedring af mødrehjælpens vilkår, og fru Gunhild Due spurgte konkret, hvilke muligheder der forelå. Jeg kan sige, at der i øjeblikket foregår forhandlinger mellem de enkelte ministerier og finansministeriet om, hvor meget man kan få med på den kommende finanslov, og i disse forhandlinger indgår også spørgsmålet om mødrehjælpens bevilgninger. Derfor er jeg afskåret fra i dag at opgive tal, men jeg kan altså sige, at den sag holdes levende.

Hr. Asger Jensen var igen inde på spørgsmålet om, hvorvidt børnetilskuddene skulle være skattefrie. Jeg har givet tilsagn om at drøfte dette spørgsmål, men jeg vil nok tro, at hr. Diderichsen har ret i, at det bør

indgå i en samlet bedømmelse i forbindelse med en skattereform; for vi kommer med det, vi har foreslået, i den situation, at de særlige børnetilskud, som gives til folk med mindre indkomster, til folkepensionister og til andre særlig vanskeligt stillede, er skattepligtige, medens de beløb, vi giver som almindelige børnetilskud til alle uden hensyn til indkomst, er skattefrie. Der er ikke nogen egentlig konsekvens i det. Derfor kan man nok rejse det spørgsmål, om de burde være skattepligtige som alle andre sociale ydelser, men at man så afstemte deres højde, efter at man har gjort dem skattepligtige. Det spørgsmål mener jeg må indgå, måske ikke så meget i det kommende udvalgsarbejde, men mere i arbejdet med den kommende skattereform.

Spørgsmålet om moderskabsydelsen til alle har været rejst flere gange, særlig stærkt af hr. Johan Asmussen. Vi har hidtil haft en moderskabsydelse i form af mælkehjælp. Denne mælkehjælp blev ydet til alle under sygekassegrænsen bortset fra landhusholdninger, der selv producerede mælk. Det vil altså sige, at langt den største del af befolkningen kunne få denne naturalydelse; det vi har tænkt os, og det vi har fået støtte til i kvindekommisionen, er, at vi erstatter den med kontante ydelser i stedet for, og det vil lette administrationen, som visse medlemmer er meget bekymrede for, ganske overordentligt, hvis vi kan gøre ydelsen generel.

Man må opfatte den moderskabsydelse, vi foreslår, som et forskud på de almindelige børnetilskud. Der er ingen, der diskuterer, om de almindelige børnetilskud skal være indtægtsbestemte. De skal gives til alle uden hensyn til indkomst, men man diskuterer meget omhyggeligt, om den moderskabsydelse, som ligger lige foran udbetalingen af det første børnetilskud — der falder kvartalet efter fødslen — skal være indtægtsbestemt. Der er ikke nogen særlig logik i det synspunkt, og jeg vil da også minde om, at man inden for anden sociallovgivning har generelle ydelser; det